

สรุป

คำพิพากษาศาลฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๘๐๐/๒๕๕๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง

นายชวิทย์ กมลวิศิษฎ์

ผู้คัดค้านที่ ๑

บ. โฮ แปซิฟิค จำกัด

ผู้คัดค้านที่ ๒

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ผู้ร้องนำสืบว่า สถานีตำรวจนครบาลมักกะสันมีการดำเนินคดีอาญาแก่ผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกในข้อหา เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นทำการค้าประเวณีฯ ต่อมาคณะกรรมการธุรกรรม มีมติให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ และบุคคลอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ ผลจากการ ตรวจสอบเป็นที่เชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ กับพวกอาจมีการโอน จำหน่าย ยักย้าย ปกติหรือซ่อนเร้นทรัพย์สิน ที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด จึงมีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหมดผลไม้ชั่วคราว

ผู้คัดค้านที่ ๑ และนางสาว ส. ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่ง คณะกรรมการธุรกรรมพิจารณาแล้ว มีคำสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง จากการสอบสวนเกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานได้ความว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. ซึ่งเป็นผู้ถือใบอนุญาตสถาน บริการ และเป็นกรรมการผู้จัดการของผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้บริหารงานและดำเนินกิจการสถานบริการ อาบ อบ นวด ฮ. โดยใช้ใบอนุญาตสถานบริการของห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ ยังเป็นกรรมการบริษัท ในเครือ ด. ซึ่งประกอบกิจการสถานบริการและร้านอาหาร บริษัทในเครือ ด. และจากการรายงานการตรวจสอบ สถานบริการอาบ อบ นวด ที่บริหารงานโดยบริษัทในเครือ ด. พบถุงยางอนามัยใช้แล้วจากกองขยะของสถาน บริการจำนวนมาก นางสาว จ. นางสาว ว. และนางสาว ส. ให้การยืนยันว่า ถูกลูกค้า พาไปทำงานเป็นพนักงาน นวดที่สถานบริการอาบ อบ นวด ฮ. ซึ่งจัดให้พนักงานนวดทุกคนร่วมประเวณีกับลูกค้า โดยค่าตอบแทนจะได้รับ ๑,๙๐๐ บาท ขณะที่เข้าทำงานบุคคลทั้งสามมีอายุไม่เกินสิบแปดปี จึงมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า ผู้คัดค้าน ที่ ๑ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. และผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและ ปราบปรามการค้าประเวณี ซึ่งทำให้เกิดรายได้ และผู้คัดค้านที่ ๒ ไปซื้อหุ้นอีกหลายบริษัทในเครือ ทรัพย์สิน ทั้งหมดเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดมูลฐาน จึงขอให้มีการยึดทรัพย์สินทั้งหมดพร้อมดอกผล ตกเป็นของแผ่นดิน

ผู้คัดค้านทั้งสองนำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท ผู้คัดค้านที่ ๒ จึงเป็นเพียงผู้บริหาร กำกับดูแลในระดับนโยบาย และผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ปิดป้ายห้ามค้าประเวณีในสถานบริการอาบ อบ นวด ฮ.

พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติได้ว่า เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลมักกะสันรายงานการดำเนินคดีแก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการ ผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้ดำเนินกิจการสถานบริการอาบ อบ นวด ฮ. ต่อมาพนักงานเจ้าหน้าที่ ปง. ทำการตรวจสอบรายงานข้อมูลเกี่ยวกับการทำธุรกรรมของผู้คัดค้านทั้งสอง คณะกรรมการธุรกรรมมีคำสั่งให้ยึดและอายัดทรัพย์สินดังกล่าวไว้ ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน ศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วมีคำสั่งให้ยกคำร้อง ผู้ร้องอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ผู้ร้องฎีกา

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ อันศาลจะต้องมีคำสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดินตามคำร้องของผู้ร้องหรือไม่

ผู้ร้องฎีกาสรุปได้ว่า คดีมีหลักฐานให้รับฟังได้ว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ อันเป็นความผิดมูลฐานตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๔๒ จึงต้องด้วยข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๕๑วรรคสามว่า ทรัพย์สินของผู้คัดค้านทั้งสองเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด และผู้คัดค้านนำสืบไม่ได้ว่าทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือตนได้มาโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน หรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีและทางกุศลสาธารณะ ขอให้พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองเป็นคำสั่งให้ทรัพย์สินดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน

เห็นว่า ผู้ร้องมีนางสาว ส. และนางสาว จ. มาเบิกความได้ความในทำนองเดียวกันว่า พยานทั้งสองทำงานเป็นพนักงานอาบ อบ นวด อยู่ที่สถานบริการอาบ อบ นวด จ. ต่อมานาย ส. พาพยานทั้งสองไปทำงานที่สถานบริการอาบ อบ นวด ฮ. โดยมีค่าตัว ๑,๙๐๐ บาท ต่อรอบ แต่นาย ส. เป็นผู้รับค่าตัวแทนพยานทั้งสองทุกครั้ง ในแต่ละวันพยานทั้งสองจะเข้าไปนั่งในห้องกระจก เมื่อลูกค้าเลือกให้บริการ พยานทั้งสองจะมาพบลูกค้าเพื่อบริการ ในการทำงานพยานทั้งสองจะถูกนาย ส. บังคับให้ทำงาน หากพยานทั้งสองไม่ยอมให้บริการแก่ลูกค้า นาย ส. จะทำร้ายพยานทั้งสอง และผู้ร้องยังมีนาย พ. มาเบิกความว่า พยานได้รับการติดต่อจากเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลมักกะสันให้ไปเที่ยวสถานบริการอาบ อบ นวด ฮ. พยานไปสถานบริการดังกล่าว มีหญิงบริการลงมาพบพยาน พยานกับหญิงบริการได้ขึ้นไปชั้น ๓ พยานไม่พบเห็นป้ายปิดประกาศว่าห้ามค้าประเวณีเหมือนกับที่พยานเคยพบป้ายดังกล่าวที่สถานนวดแผนโบราณ และมีการร่วมประเวณีกันในวันนั้นพยานใช้เวลาในการรับบริการประมาณ ๑ ชั่วโมง ๓๐ นาที ในวันรุ่งขึ้นจึงรายงานให้เจ้าพนักงานตำรวจทราบ ผู้ร้องยังมีพันตำรวจโท ว. เบิกความว่า ประมาณต้นปี ๒๕๔๖ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจนครบาลห้วยขวางจับกุมนาย ส. กับพวก ในข้อหาเป็นธุระจัดหาบุคคลให้ทำการค้าประเวณี ผู้บังคับบัญชาจึงมอบหมายให้พยานไปเป็นพนักงานสอบสวนร่วมกับพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาล

เห็นว่า นางสาว ส. นางสาว จ. และนาย พ. ไม่เคยรู้จักหรือมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้คัดค้านทั้งสองมาก่อน ต่างเบิกความถึงสาเหตุการที่พยานทั้งสามเข้าไปเกี่ยวข้องกับสถานบริการอาบ อบ นวด ฮ. ของผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งขณะนั้นมีผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นกรรมการผู้จัดการ โดยนางสาว ส. และนางสาว จ. ล้วนมีอายุไม่เกินสิบแปดปี ต่างเบิกความยืนยันถึงการเข้าไปขายบริการทางเพศในสถานบริการดังกล่าว สอดคล้องกับคำเบิกความของนาย พ. ซึ่งได้รับมอบหมายจากเจ้าพนักงานตำรวจนครบาลมักกะสันให้เข้าใช้บริการในสถานบริการ อาบ อบ นวด ฮ. ทั้งพยานยืนยันว่าได้ร่วมประเวณีกับหญิงบริการ สอดรับกับคำเบิกความของ เจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวน ปง. ที่ยืนยันว่าจากการตรวจสถานบริการ อาบ อบ นวด ฮ. พบหญิงงามอนามัยใช้แล้วจำนวนหนึ่ง และสถานบริการดังกล่าวเคยซื้อหญิงงามอนามัยจากบริษัท จ. โดยเฉพาะในปี ๒๕๔๕ มีการสั่งซื้อหญิงงามอนามัยเป็นจำนวนมาก เห็นว่าพยานผู้ร้องทุกปากไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้คัดค้านทั้งสองมาก่อน โดยเฉพาะพยานผู้ร้องที่เป็นเจ้าพนักงานของรัฐ ล้วนเบิกความไปตามที่ได้ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ ไม่ปรากฏเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะกลั่นแกล้งปรักปรำผู้คัดค้านทั้งสอง เชื่อได้ว่าพยานผู้ร้องดังกล่าวเบิกความจริง แม้ผู้คัดค้านที่ ๒ จะมีกฎระเบียบการทำงานของพนักงานอาบ อบ นวด โดยห้ามมิให้ค้าประเวณี หรือมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าในห้องนวดก็ตาม

ซึ่งในข้อนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความได้ว่า สถานบริการอาบ อบ นวด ฮ. มีผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของกิจการ ส่วนห้างหุ้นส่วนจำกัด ท. เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบกิจการสถานบริการอาบ อบ นวด ทรัพย์สินตามคำร้องทั้งหมดไม่ใช่ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ แต่จะมีผู้ถือหุ้นของบริษัทต่างๆ ที่เข้ามาประกอบกิจการร่วมกันเป็นเจ้าของโดยมีผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้บริหารกิจการนั้น

เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๐ วรรคหนึ่งบัญญัติว่า “ผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙ อาจยื่นคำร้องก่อนศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๕๑ โดยแสดงให้ศาลเห็นว่า

- (๑) ตนเป็นเจ้าของที่แท้จริง และทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือ
- (๒) ตนเป็นผู้รับโอนโดยสุจริตและมีค่าตอบแทนหรือได้มาโดยสุจริตและตามสมควรในทางศีลธรรมอันดีหรือในทางกุศลสาธารณะ...”

ดังนั้น เมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ อ้างว่าไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินผู้คัดค้านที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจยื่นคำร้องคัดค้านตามมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง (๑) ได้ ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ นั้น ไม่ได้

สำนักกฎหมาย

LEGAL AFFAIRS BUREAU

พิพากษากลับว่า ให้ทรัพย์สินตามคำร้องตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒